

det var skandalen omkring Marc Dutroux, hvor vi i sommeren 1996 så hele den belgiske befolkning reagere mod denne pinlige slaphed fra regeringens side, hvor befolkningen rejste sig i protest. Man må ikke håbe, at det er det, der skal til, for at Folketinget vågner op.

Jeg håber selvfølgelig også, at regeringen vil gøre noget, når beretningen kommer. Men kendsgerningen er bare, at regeringen så nemt som ingenting kunne følge de bidrag, som politiet er kommet med i den her sag. De mennesker, der sidder med sagerne til daglig, siger jo, at man nemt kunne sørge for, at politiet kunne få de hjælpemidler, der skulle til for at finde ud af, hvem det er, der gør det her, og dermed indtil en vis grad få bugt med kriminaliteten.

En anden sag er så selvfølgelig strafferammen. Og dér må vi nok sige, at i Dansk Folkeparti mener vi sådan set ikke, at det her kan strammes nok, sådan som situationen er lige nu.

Ved den her form for kriminalitet talte vi tidligere om 1, 2, 5 eller 10 billeder, men nu taler vi altså om 10.000, 20.000 eller 40.000 billeder via Internettet. Det vil sige, at kriminaliteten, udbredelsen er langt værre og langt grovere, end vi har set tidligere, og derfor er det altså vigtigt, at Folketinget her strammer sig an.

Så er der spørgsmålet om, hvornår der kommer til at ske noget. Og dér vil jeg igen gribe fat i det problem, som Kristeligt Folkeparti også har nævnt i dag, som jeg ser i, at når der er tale om økonomiske katastrofer eller økonomiske udsving i samfundet, så er man villig til fra dag til dag, stort set, at lave ændringer i lovgivningen. Så kan man lave en pinsepakke i løbet af mindre end en måned og lave en hel masse initiativer, der berører den enkelte danskers hverdag utrolig meget. Efterfølgende bliver der så nedsat udvalg, og der bliver lappelovgivning, som skal rette op på de her misforhold. Men når det gælder en så simpel ting som at stoppe den her form for kriminalitet via højere straffe, via forbedrede muligheder for politiet, så er man altså ikke villig til at gøre noget, i hvert fald ikke på kort sigt.

Faktisk er kendsgerningen, at det var i oktober 1997, at man traf beslutningen om at nedsætte det her udvalg. Det vil sige, at der går fra oktober 1997 og i hvert fald til foråret 1999, som justitsministeren har nævnt i dag, før der kommer til at ske noget.

Og så ved vi jo godt, at når Justitsministeriet skal give deres kommentar til den rapport, der kommer, når der skal laves lovgivning, og når der skal være debat, så går der endnu længere tid. Det vil sige, at de meget simple hjælpemidler, som politiet har brug for, muligvis først kan komme til at træde i kraft fra og med den 1. januar år 2000. Og hvor mange billeder, hvor meget kriminalitet har vi så ikke set i den mellem-liggende periode?

Det er det, der er så frygtelig forkert, ved at Folketinget ikke tager det her seriøst og regeringen ikke tager det her seriøst.

Jeg håber sådan set, at der vil være politikere her i Folketinget, også fru Lissa Mathiasen og andre, der har tilkendegivet, at de tager afstand fra det her, som via deres ord og holdninger, via deres stemmeafgivelser, når det her forslag kommer til tredjebehandling sammen med forslagene fra Kristeligt Folkeparti og De Konservative, vil signalere, at de vil ende ud med trods alt at støtte forslaget i en eller anden form.

Måske kan vi i Retsudvalget blive enige om, at det godt kan være, at vi skal gemme det med strafferammerne til Datakriminalitetsudvalget er færdigt, men lad os dog trods alt give hjælpemidlerne til politiet. Lad os støtte chefen for den afdeling, der har med det her at gøre i politiet, giv ham de hjælpemidler, der skal til. Lad os dog i det mindste gøre det inden så længe.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Peter Skaarup talte om, at det var krænkende for befolkningens retsbevidsthed, hvis ikke man ville gøre noget på det her område.

Men hvad tror hr. Peter Skaarup er det største problem i forhold til befolkningens retsbevidsthed: at påstå, at man ikke vil gøre noget, at påstå, at der ikke allerede i dag skulle være høje strafferammer for overgreb mod børn, og at påstå, at man ikke i Danmark vil kunne straffe folk, der udsætter børn for det, som de bliver udsat for i Belgien? Eller er det at krænk folks retsbevidsthed at påstå, at bare vi indfører de høje strafferammer, som vi altså rent faktisk allerede har for overgreb, så skulle vi straks kunne løse hele problemet med børneporno på Internettet over hele verden, som alle har adgang til fra Danmark?

Og så har jeg flere gange både fra hr. Peter Skaarup og andre hørt om de ting, de simple